

Joseph.

Los, Kätele... sag em doch nitt allewil dr Alt, im Herr Himmel, 's isch doch allewil unser Herr.

Kätele.

Oh! loss mi geh mit dim Herr... Dü machsch Dich jo als z'erst lustig iwer ne, wenn er Dir vo sine Narrheite verzählt.

Joseph.

Ich müess awer o ebbes höre allewil... erst gestert hat er mir wieder dr Kopf versägt... er hat mr verzählt, wie wit as es isch vo do bis in dr Mond un bis in d'Sunne.

Kätele.

Das glicht em wieder... me ka jo sage so wit as me will... 's geht's Nieme geh messe!

Joseph.

Bis in dr Mond hat er g'sàit, isch's 95 Taüsend Stund', un 37 Millione Stund' bis in d'Sunne!

Kätele.

Un e halwe!... un Dü kasch eso Dings b'halte?

Joseph.

Er hat mr's scho so vielmol g'sàit.

Kätele.

Er isch doch sunscht nitt eso g'spràchig, dr Herr.

Joseph.

Jà, sunscht bringt me-n-em kei Wort züem Mül üse... awer wenn er vo dr Astronomie red', so isch's ganz anderscht... me müess em halt die unschuldige Freid lo... hat er nitt sogar in siner Narrheit scho g'sàit, er heb dr Mond un d'Sunne g'woge!

Kätele (schlat d'Hand z'amme).

Ich's möglic, ass dr Mensch eso wit awe ka ku!

Joseph.

Un wie gross meinsch Dü, ass er isch, dr Mond?

Kätele.

Dr Mond... wie mi kleine Pfanne ungfähr... do brücht me kei Specktifig, fir das z'sàh!

Joseph.

Ich weiss nitt, wie gross as Di kleine Pfanne-n-isch, awer wenn Dü-n-em eso ebbes thàtsch sage... doch los... siter ebbes Zit hat er e wenig g'schangiert... er lüegt weniger dur si Specktifig un isch iwerhàipt unrühig... un red' als Sache... me wott chiergar meine, er seig verliebt.

Kätele.

Ah!...hasch Dü das o bemerkt?... 's isch mr doch gsi!... denn ich o ha ne scho höre rede fir sich von-ere Venüs, wo-n-eso schön soll si... was ka jetz das fir e Jumpfer Venüs si... er isch als ganz verklàrt!

Joseph.

Nitt wohr? Erst gestert ha-n-ich g'hört, ass er deklamiert hat do, wo-n-er allei gsi isch... «Endlig, endlig isch er jetz do, dà schöne Tag... Morn ka-n-ich se jetz endlig sàh... Morn geht se dure... Die G'legeheit will ich jetz awer o benutze, wenn nur schön Wetter isch...»

Kätele.

Ah!... voilà... do hat er schint's e Brief biku von-ere, ass se kunnt, un jetz hat er Angst, as es kunnt ku regne un ass se das vielleicht kànt abhalte... Wer mag jetz das si, die Jumpfer Venüs? kennsch Dü ebber eso do ummenander?

Joseph.

Nei, awer uf das kasch Dü nitt geh... Venüs isch wohrschinlig ihre Vorname... ich ha-n-en scho g'sah im Kalender.